

vrhove besed? Nihče ni rekel, zaman je,
 igrate nujnost, uverjeni, da je v srcu
 svetlejša in nežnejša kri.

Tudi cerkev se ne oddaljuje poslednjič.
 Trdovratno jo ohranjam v zenicah,
 kot bi trpel tujo žejo po bolečini.
 Ostaja neznatna, fizična in siva,
 kot formula se seseda v daljavo,
 kot prah pripovedk.

Boris A.
 Novak

Stihožitje

Kako kaplje dolbejo kamen!
 kako je školjka ključ luči! dotiki rokopis kože!
 kako črka kaže navzven, v razkorak molka!
 kako sol in oblike so!,

kriči otrok ranjen od razkošja rose,
 v akvarel ujeta hči lazurja in lokvanja:
 plesala bi, a ne more stopiti iz slike na slak;
 pela bi, a ne najde svojega doma v odmevu.

Zato je pustila svoje blede sledi le v pogledu
 in svojo blede podobo le v spominu besede;
 zato se solzi rob soneta:

kako lutnja sluti tišino!
 kako venejo venci ven! kako smeh puhti!
 kako je padec sla slapa!

V notrini trosa zločljive vibe imen,
 vegasta rast zvoka v odmev in sija v odsev,
 in odmeva in odseva v odsotnost, čisto sled:
 pesek in pepel, pena in pesem.

V brezdanjem vodnjaku čutov mehak mah besed,
 besed bežnih kot brst plodnih ženskih prstov,
 ki pa, hipni stih, milujejo le minulo;
 v mimohodu zvezd je le utrinjanje večno.

Prepad z glasom slapa kliče prepad.
 Iskra edina skoči iz skritosti v skrinjo vida in nazaj,
 in oko s pogledom doji daljavo; a kdo doji oko?

Pot izgublja svojo nit in smer svoj kažipot.
 Spomin se sprašuje: je mogoče pozabiti celo pozabo?
 in kdo sploh v pesniku šepeče: jaz?

Tiha kot stih, žila živa, oblečena le vase;
 v osmozi preniknila iz mimoze v telo,
 iz cveta v svet: snežna žena,
 še bolj nestvarna od svojega imena.

Na obalo obzorja jo je naplavila reka neba.
 Ko roke segajo po njenih rokavih,
 obsijanih in obsojenih od magnezija trenutkov,
 je drugačna od dlani kot slana od lana.

Njen glas raste s plameni svitanja,
 a njena polt kopni kot pena;
 šele v slovesu od svoje bele snovi se je ujela.

Ona, žena enodnevnica, le sled na ledu,
 zdaj kaplja s čopiča na platno sna:
 iz dneva nazaj na dno in iz noči v nič.

Noč je eno: ustje vseh rek vseh reči
 v morje orno in neorano. Sliši se dihanje rastlin.
 Nebo je zvon, ki doni od krušenja zvezd.
 Pod trnovo stražo rože levijo svoje pisane kože.

A v širnih žilah teme pólje mesečina,
 ki razkolje roko in oko, samoto in samotnega,
 da je le še bolj sam. Prazna so gnezda znamenj,
 uvel vir vetra; zdaj eter veje.

Noč je eno: žena: njeni gibi hipi zunaj časa
 in njena porozna polt polje razstrto zunaj prostora;
 a kako naj golo telo objame goloto sámó?

Tako v kritju skrivnosti počivajo sli in selivke;
 njih vonji in dotiki so edini prebivalci v tej dolini,
 ki more kvišku le, ko ni več noči in ni enega.

—

V kašči vremena izprani napušči jutra,
 kapniki blede krvi oblakov; v narekovajih vej
 drobnopis dežja. Roke otrok se sklanjajo
 k očesom oken in jim otirajo solze.

Nažagani prsti klasja, parfumi rož,
 vrabci živi telegrami na žicah;
 črna črka kače meja med soncem in senco.
 Nebo ne more leteti s polomljenim krilom.

Detel gloda srce boga tišine;
 hrska trs in hrza ranjeni žrebec luč:
 z uhani hipov preboden sluh.

Čas je mehke meč z rezilom iz resja;
 v njegovi večno novi nožnici pesek rojeva prah.
 A koga rojeva prah? Praznino.

—

Nag sneg, nem in nežen kot žena: bela bala oblakov,
 scefrane poročne rjuhe neba in polja.
 Mraz je tako ranil potok, da je odtekel v negibnost;
 slap visi pristrizen v zraku, oropan padca.

Pod ledenim ogledalom vodne gladine
nedonošenka jutra in trave, z lasmi iz slane
in lici iz suhih sliv; vsa je lutka,
le na trepalnicah ji prhuta jata žarkov.

Njene sani drsijo po notranji strmini sna
in prehitevajo oblake; z vsemi svojimi rokami
sega po sončnicah, a na dlaneh ji venejo v senčnice.

Ko se vrne vase, v hladen plamen mesčevih men,
v širok šopek snežink, je le še mavričast most brez reke,
ki se pne od luči očesa do očesa luči.

—

Od lučaja zahoda razlito oko sonca, potok kri polja,
z divjimi racami ranjen zrak: tloris večera:
zvezde vezene s kresničjo nitjo, luna perunika,
klitje klica v maternici tišine, med skladovnicami odmevov.

A ko dan skopni, podari vso svojo luč stihom:
jata črk popivna črnilo teme polito čez gozdno jaso.
Med odmaknjenimi bregovi besed plimovanje spomina
in na tehtnici vek utež sna: zoreči pristan reči.

Verz zazrt v cvet in cvet ujet v abecedo svojih vonjev,
v svojo barvno slovnico, v nem slovar svoje rožnate groze,
ko hip razcveta zamenja predpono s hipom odcveta.

In noč sama je nočna roža: ko jo prične raziti rosa,
kot čarni čoln odpluje proč iz časa, novemu sidrišču naproti.
Le pesek se nikoli ne naveliča padati skoz pesem.